

ELS TRES PORQUETS (Anonim).

Traducció de Francesc Manel Santacreu i Lillo.

En un bell bosc ple de pins i flors silvestres vivien tres porquets que eren germans.

Al major li dien Pau, al mija, Pere, i al chicotet, Pancho.

Els tres porquets es pasaven el dia jugant en els demes animallets del bosc. Els pardalets, els conills, les palometes, les fardes....tots eren amics d'aquells tres germans juganers.

Pere i Pancho mai volien tornar a casa; pero, quan el sol començava a amagar-se per darrere de les montanyes, Pau, el germa major, els dia:

-Ya hem jugat prou per hui. Anem, germanets, hem de tornar a casa abans de que es faça de nit.

Aplega l'estiu, i els tres porquets agarraren per costum anar-se'n totes les vesprades a banyar-se a un chicotet estany que havia en el bosc.

¡Que divertit era nadar i jugar en aquelles aigües netes i transparents!

Un dia, mentres nadaven en el estany, reberen la visita del seu amic Petirroig, un pardalet molt carcanyol.

-Chiquets –els va dir el pardalet-, tingau molt de recapte. Un llop famolenc ronda pel bosc en roines intencions, i no m'estranyaria que volguera caçar algun animallet per a menjar-se'l.

Quan Petirroig termina de parlar, Pau, el major dels germans, li va dir:

-Gracies per l'advertencia, pero no patixques, amic. Vivim en el cor del bosc i hem tapat l'entrada de la nostra cova en arbustos i herbes molt altes. ¡El llop no podra trobar-nos mai!

I despres de despedir-se de Petirroig, els alegres porquets donaren per acabat el seu bany diari i tornaren a casa.

Els tres germans estaven a punt d'aplegar a la cova quan, de sobte, Pau es dona conte d'aguna cosa que n'hi havia en terra.

-Fixeu-vos –els va dir als seus germans-. ¡Pareix la calcigada d'un llop!

-¡¡Aii!! –cridaren Pere i Pancho, que, abraçats, escomençaren a tremolar de por.

-¡Tranquils, no tingau por! –els tranquilisa Pau-. Eixe llop roïn no podra trobar la nostra cova.

Pero Pau estava equivocad. Aquella mateixa nit, mentres els tres germans dormien, un llop enorme es va presentar en la cova i va començar a arrapar la porta en les seues esmolades garres.

-¿Qui anda per ahi? –preguntaren esglayats els porquets al sentir aquell estrany soroll.

-¡Deixeu-me entrar, soc el llop i vaig a menjar-vos! –va udolar la fera malvada.

Morts de por, els tres germans botaren dels seus llits i subjectaren en totes les seues forces la porta de la cova.

I a pesar dels esforços del llop, els porquets conseguiren que el feroç animal no entrara en la cova.

-¡La proxima volta no tindreu sort! –els va gritar el llop mentres se n'anava-. ¡Tornare i me menjare als tres!

Al sendema pel mati, Pau, el porquet major, va parlar en els seus germans.

-Germanets, el nostre amic Petiroig tenia rao. El llop roïn esta en el bosc. Si eixe animal torna atra volta, entrara en la nostra cova i nos menjara.

-¿I que podem fer? –preguntaren Pere i Pancho molt preocupats.

-Lo millor es que cada u es construïxca una casa forta i solida per a que el llop no puga entrar en ella –va respodre Pau.

-¿Que bona idea! –exclamaren entusiasmatats Pere i Pancho.

Pau, el germa major pensa en costruir-se una casa en rajoles.

Demana ajuda ad alguns animals del bosc, i endugueren de la ciutat tot lo necessari per a construir-la: ciment, rajoles, ferramentes...

I quan tingue tot preparat, Pau es posa a treballar.

“El llop mai podra destruir una casa tan forta i tan solida com la que estic construint”, pensava orgullos Pau, mentres alçava els murs de la seua casa de rajola.

Mentres Pau treballava pacientment en la seua nova casa, Pere i Pancho, als que no els agradava molt treballar, començaren a construir-se les seues.

Pancho, el porquet mes chicotet, va decidir fer-la de palla. Va anar a buscar un sac de palla, va agarrar unes quantes branques per a sostindre el trespol i en un no res tingue llesta la seua caseta.

“Yo vullc una casa mes solida que la de Pancho –pensa Pere, el germa del mig-. ¡La fare de fusta!”. Pere va talar uns quants arbres, va tallar un llistons de fusta, els va encaixar i els va clavar. En menys d’una hora tingue acabada la nova casa.

I una volta acabat el treball, els dos germans se n’anaren a jugar al estany.

Despres de molt d'esforç per a acabar la seua casa de rajoles, Pau, el porquet major, se'n va anar a vore com havien quedat les noves cases del seus dos germans.

“Espere que les hagen construït tan fortes i solides com la meua”, va pensar Pau.

Pero quan Pau va vore els casunys dels seus germans, s'enfada molt en ells.

-¡Ya voreu lo que fa el llop en vostres cases! ¡Sou uns vagos! –Va funyar a Pere i a Pancho, mentres estos es divertien jugant en els animalets del bosc.

El germa major tenia molta rao per a estar enfadat. Aquella nit, el llop s'acosta molt cautelós a la casa de palla de Pancho, el germa chicotet. I quan va estar front ad ella, prengue una gran glopada d'aire i bufa en totes les seues forces.

El llop bufa i bufa i la caseta derroca.

¡Quin esglai que se'n va endur Pancho!

En el llop chafant-li els talons, el porquet va eixir chiulant d'allí i se'n va anar a refugiar-se a la caseta de fusta de Pere.

Quan el llop va estar enfront de la casa de fusta, va pensar: “Hum...esta casa es mes solida que la de palla. Bah, no importa, en un poc de paciència la derrocare”.

Llavors, l'animal es va concentrar, va unflar d'aire el seus lleus i va començar a bufar en totes les seues forces sobre la casa de fusta.

I mentres el llop bufava, els dos germans li cridaven des de la finestra.

-¡Ves-te'n, llop roïn, no podras derrocar esta casa!

Pero l'animal bufa, bufa i la casa derroca.

El llop ixque darrere dels dos porquets, que correueren en totes les seues forces cap a la casa de rajoles de Pau.

-¡Apressa, apressa, que nos agarra el llop! –li dia Pere a Pancho, mentres els dos germans corrien com a bolits-.

Quasi sense ale, els dos porquets alcançaren, per fi, la casa de rajola. Pau els obri la porta i, abans de que el llop poguera agarrar-los es clavaren en la casa.

Mentres Pau tancava a tota virolla la porta i les finestres, els va dir als seus germans:

-Ya vos vaig advertir. Les vostres cases eren molt fragils, i al llop no li ha costat cap d'esforç derrocar-les.

Tal i com va fer en les atres dos cases, el llop va començar a bufar i a bufar front a la casa de rajola. Pero per molt que ho va intentar, no va conseguir derrocar-la.

¡La veritat es que aquella caseta de rajola era mes resistent que les demes!

Tant va bufar el llop que acaba molt fatigat i hague d'assentar-se en terra a descansar.

I mentres recuperava forces i mirava furios la casa del porquet Pau, al feroç animal se li va ocorrer una idea.

“Trepere fins a la teulada de la casa, i una volta alli, baixare pel fument. ¡Quina sorpresa s'enduran!”, va pensar el llop, que ya es rellepava imaginant als tres porquets rostits en el forn de la cuina.

I el llop va agarrar una llarga escala i va pujar a la teulada de la casa.

Pero Pau endevina les roines intencions del llop.

-Escolteu-me en atencio –digue el major dels porquets-. Posarem un perol d'aigua al foc i, quan el llop baixi pel buc del fument caura dins i es cremara la coa.

I aixina va ser. El llop baixa confiat per la chimenera, pero caigue directe en el perol ple d'aigua bollint i es va cremar.

L'animal escapa d'alli pegant uns alarits tan terribles que es sentien en tot el bosc.

-¡Ai, ai, que me creme! –udolava el llop, mentres els tres porquets, tranquils, el veien alluntar-se.

Per a celebrar-ho, els tres germans ixqueren de la caseta i es posaren a cantar i a ballar alegrement. Pero una volta que la festa acaba, Pau, el porquet major, molt serio, va dir a sos germans:

-Espere que hajau depres la lliço.

I CONTE CONTAT YA S'HA ACABAT